

NAPS I COPS

“Fan coses”

Anna Ballbona

Periodista

Per fer xup-xup electoral el PP ha llançat dos vídeos que si els veuen a la resta d'Europa es pixeran de riure i no entendran res. O ho entendran tot. Amb el lema de “Nos gusta Cataluña” volen convèncer algú que el PP estima Catalunya. Que per semblar amics dels catalans n'hagin de fer un vídeo té nassos: diu molt d'aquest partit, de la política i la democràcia espanyoles i de les seves anormalitats reincidents. Els vídeos recullen declaracions de dirigents del PP que fan riure o plorar, segons estimi l'humor aquell dia. Són d'un patetisme i una paradoxa enèrgica, capaços de vestir el Cobi del blau *popular* i amb banderetes espanyoles i catalanes o d'enaltir el cosmopolitisme dels catalans, a qui ells mateixos acusen d'imposar una llengua, cultura i història, entre d'altres. El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, diu que els catalans “fan coses” i Maria Dolores de Cospedal (secretària general del PP) regala extravagàncies com aquesta: “Tinc molts amics catalans i tinc molts amics que viuen a Catalunya, també, uns són catalans i altres van venir de fora, i avui se senten catalans [pausa dramàtica que connota dubte o error], catalans i espanyols.” Tibant de l'origen dels predecessors, miren de depositar l'ou de la serp en una part de la societat catalana que de fa temps o de fa poc veu o comença a veure Espanya com un lloc inhòspit. Si no, no seríem aquí. Si no, el PP no correria a fer aquests vídeos vergonyosos. El summum és això dels cognoms: un missatge que es veu de passada apunta que els cognoms més comuns a Catalunya són García, Fernández, Sánchez... Oh, quina descoberta! Cognoms que, sembla, sols són espanyols. La comprovació, per ells, que Catalunya és espanyola. I què en dirien, d'això, els sud-americans? I què en dirien les Pàtims i Mohameds, a qui sembla que no els estimen els del PP? I què en puc dir jo, que em dic Ballbona i Puig? No ens admeten com a espanyols? Ens miren malament? Qui és, doncs, que divideix, colla de cínics?

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAVUI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

La capsula dels disbarats

■ Rajoy garanteix que, si cal, executarà el 155 de la Constitució. Intervenció directa per liquidar l'autogovern, i tothom sap que es refereixen a la nació catalana. Nacions d'Espanya, comunitats autònomes, *regiones* del franquisme, accepten l'ofec fiscal al qual se'ls sotmet des del govern central, centralista i nacionalista del PP. En números significa que si un territori no compleix el dèficit de l'1,5% per enguany i del 0,7% per l'any vinent, serà intervingut. Barem que Artur Mas ha criticat perquè els considera “injusts i deslleials”. Encara més quan Europa i el món veuen que els ciutadans de Catalunya aporten en impostos 16.000 milions d'euros, un 8% del PIB català, i que no tenen retorn des de l'Estat. Només amb la meitat hi hauria dèficit zero i menys retallades. Quina llei admet aquests disbarats?

ENRIC FIGUERES
Palamós (Baix Empordà)

Llagostera i l'autoestima d'un poble

■ La sort del sorteig, el futbol i el CF València ens han fet gaudir d'uns dies inoblidables. Llagostera és un poble que els últims anys ens han tocat un munt de desgràcies, la línia d'alta tensió, focs de gran magnitud als boscos, l'explosió i mort d'un policia municipal, dos pàrquings cremats amb danys importantíssims, les nevades (això com tothom), encapçalar els primers llocs d'atur a les comarques gironines, i una sèrie de coses que sembla que ens haguessin tocat totes; però el poble de Llagostera sempre ha demostrat una solidaritat i un saber estar excel·lents, “fora del que és normal”, és un poble d'acollida, a prop de tot.

Desafecció + dret a decidir

■ Fa ja temps que la classe política parla de desafecció cap a la seva professió, desafecció cap a la seva tasca. Però què s'esperen?

Retallades, corrupció, crisi, pèrdua contínua de poder adquisitiu, tot tan sols per poder satisfer i salvar el sistema financer d'una crisi creada precisament per ells mateixos i per una molt mala gestió dels recursos públics.

I ara, potser davant de les eleccions més importants de la història de Catalunya, no saben ser generosos i regalar a la ciutadania una llista única que aglutini tots els sectors catalanistes, tant si són d'un costat com d'un altre, tant si són dels que en principi tenen més suport com dels que en principi en tenen menys. El meu particular punt de vista és que haurien de ser prou generosos tots plegats per presentar-se davant dels catalans amb un llista única i amb un programa únic sobre les bases que si s'obté un suport majoritari i ampli es farà tot el necessari per tal que la voluntat del poble català es faci sentir a tot arreu.

Els catalans volem i necessitem tenir el dret de decidir per nosaltres mateixos quin país volem i com el volem. Per tant, una llista única amb un ampli suport hauria de ser suficient perquè a partir del 25-N a Europa se'ns escoltés amb més atenció i se'ns donés veu i vot. És demanar tant?

JOSEP DE TUERO PUIG. Figueres (Alt Empordà)

Ara, com aquell a qui li toca una loteria, afortunadament ha passat això del CF València, que s'ha enfrontat a la UE Llagostera en l'anada de la copa. L'adrenalina, l'autoestima, el sentit de pertinença a un poble, la il·lusió, els somnis, la passió... Tot plegat ha fet vibrar una població; que ja ens tocava. Malgrat el resultat i la pluja, ha estat una experiència inoblidable, només calia mirar els ulls de la gent els dies previs, i atenció!, que encara ens queda Mestalla. Diuen que darrere d'un gran home sempre hi ha una gran dona, L'Oriol Alsina i la Isabel Tarragó, parella, entrenador i presidenta, fan un tàndem de dos supercracs que si no existissin els hauríem d'inventar, i aquí val aquella dita que diu: les persones i les idees mouen els pobles. Coincideixo amb ells al Mas Roure per dinar molts dies, i la seva passió i esforç pel

que porten entre mans no té preu. Gràcies pel que esteu fent, gràcies per la il·lusió que en heu donat, gràcies per haver decidit que el partit es jugués a Llagostera, i no desplaçar-lo. Felicitem els jugadors pel seu esforç, i fins sempre. Passió per Llagostera.

CARLES MALLART
Girona

Vagues

■ Els ciutadans de Barcelona estan tips de les vagues del metro, però no fan res. Vull recordar que en plena dictadura franquista, el març del 1951, durant tres setmanes els barcelonins van fer boicot als tramvies per protestar per la pujada de preu dels bitllets, més cars que a Madrid. El règim trontollà per primera vegada després de la Guerra Civil i els treballadors van tornar a plantar cara a l'opressió. El

governador civil, l'alcalde i el director de *La Vanguardia Española* van caure i el preu dels bitllets de tramvia no es va pujar. Si avui hi hagués un boicot a l'ús del metro ja veuríeu quines corredisses hi hauria a la companyia de xiclòpters que es diu Transports Metropolitans de Barcelona i com baixarien els preus abusius dels bitllets i com tractarien millor els seus treballadors, que no haurien de fer vagues.

SALVADOR TARRADAS
Gualta (Baix Empordà)

A la pèrdua del Sr. Viader

■ Divendres passat ens vam llevar mirant al cel, era el dia del pregó, que havia de marcar l'inici de les nostres Fires, i temíem que, com ha passat en altres anys, la pluja hi fes acte de presència. Són unes Fires que coincideixen en uns moments en què la preocupació per la crisi es barreja amb l'esperança d'una possible nova etapa per a la nostra història. Però bé, el que ens importava aquell dia era sentir el pregó, de boca d'un periodista i escriptor gironí, ben conegut, en Rafel Nadal.

Però les alegries no solen ser mai completes, i en llegir el diari ens vam assabentar de la pèrdua d'un personatge gironí, gran músic, compositor, musicòleg, mestre i bona persona, el Sr. Josep Viader. Posseïdor de merescudes distincions, entre les quals la Creu de Sant Jordi, la nostra ciutat, que és la seva, ja va dedicar-li un carrer i un auditori, així com multitud de mostres d'estima. Amb aquestes senzilles ratlles de condol, voldriem sumar-nos a les múltiples que ha rebut i rebrà la seva filla, tot desitjant-li ànim per a superar, amb enteresa, el trist tràngol de la pèrdua del seu estimat pare i mentor.

Que al Cel sia el mestre Viader i que en Pau reposi.

LLUÍS TORNER I CALLICÓ
Girona

EN SÍSIF

Jordi Soler

